

OFFBEAT

Dood en eigenliefde.

Thriller

Joost Vanden Berghe

Ontwerp cover: Joost Vanden Berghe

Foto cover: Joost Vanden Berghe

1

Hans De Clercq sloot de deur van het appartement achter zich en hing zijn natte jas aan de kapstok. Hij haalde een plastic zak uit zijn jaszak, stapte rustig de keuken binnen en duwde op de lichtknop. Hij liet het mes met getand lemmet uit de zak in de wasbak glijden.

Waarom had hij het risico genomen om het mes mee naar huis te nemen? Dat was niet volgens plan. Het plan van Hans, want hij had volledige vrijheid gekregen van zijn opdrachtgever. Hij greep het mes bij het heft en draaide de kraan open. Het water gleed over het lemmet en vloeide via de afvoer weg met resten bloed. Hans nam een handdoek, droogde het mes af en trok de lade onder het keuken tablet open. Hij legde het tussen de lepels en vorken bij drie identieke vleesmesses. Nu was de set terug volledig zoals het hoorde.

'Een volgende keer moet ik me beter voorbereiden', sakkerde Hans.

Maar wat deed het ertoe? Het resultaat van het locatieonderzoek stond al vast en hij hoefde er zich geen zorgen over te maken. Het plan was waterdicht.

Hij sloot de lade en deed het keukenlicht uit. Twee stappen verder liet hij zich in een éénpersoonszetel zakken. Zijn vrouw zat in de tweelingszetel en keek hem even aan met haar uitdrukingsloos gezicht. Ze had haar kamerjas aan die ze 's ochtends over haar nachtkleed had aangetrokken. Het was haar favoriete kledingstuk. Waarom zou ze iets anders aandoen? Ze kwam zelden buiten, net als Hans. Enkel als het echt moest. Hans nam zijn Omphalos-console die spontaan activeerde.

Goede avond Hans.

De persoonlijke verwelkoming verscheen op het holografisch scherm dat voor Hans op armlengte oplichtte. Het was de vertrouwde stem van Lilly U. Hans' vrouw verkleinde met de hand haar eigen holografisch scherm om plaats te maken voor Hans.

Life is love
Love yourself
In the Universe.

Deze negen woorden, het ultieme gebod van Universe, verschenen op Hans' scherm met het blauwig wallpaper. Het wallpaper maakte vervolgens plaats voor Lilly U die Hans met haar blauwe ogen aankeek. Ze droeg haar lange zwarte haar vandaag in een dot.

Alles naar wens Hans?

De vertrouwde stem van Lilly U. Hans voelde hoe de laatste restjes adrenaline van zijn avondwandeling uit zijn dikke lijf verdwenen.

Heb je honger Hans? Je kerstdiner is aangekomen.

Naast het enige raam van de woonkamer begon een blauw licht te flikkeren. Hans gaf met zijn voet een schop onder de tafel achter het scherm. Twee kinderen in pyjama kwamen tevoorschijn. Ze openden het raam en keken onverschillig naar een drone die een kleine doos op het balkon plaatste. Wanneer de drone in de druiligere regen verdwenen was namen ze de doos binnen, zetten hem op de tafel en begonnen hem routinematig uit te laden. Hans schoof zijn scherm opzij om de kinderen, een jongen en een iets jonger meisje, gade te slaan. Ze waren bleek en graatmager. Dat dit een gevolg was van ondervoeding kwam bij Hans niet op. Het meisje zou nooit de nieuwe Lilly U worden, dat was voor hem duidelijk en voldoende om haar te negeren. De jongen zette het kerstdiner

van zijn ouders op een plateau en ging uit de lade onder de keukentablet voor elk een vork en vleesmes halen. Tenslotte zette hij één plateau op de schoot van Hans en één op die van zijn moeder.

Smakelijk Hans en vrolijk Kerstfeest.

Lilly U glimlachte naar hem met hagelwitte tanden. Het meisje, gevolgd door de jongen, kroop terug onder tafel. Ze nam net als haar broer haar console en zette haar game verder.

'Vrolijk Kerstfeest.', mompelde Hans en keek zijn vrouw aan met het laatste beetje menselijkheid dat hem restte. Zij antwoordde niet. Hij keek naar zijn eten en sneed een stuk van het vlees. Is dit het mes? Ze leken allemaal net eender. Het kon hem eigenlijk niet schelen. Hij had het trouwens goed gespoeld.

Waar in de Universe wil je zijn Hans?

Hans stak het stuk vlees in zijn mond en veranderde zijn holografisch scherm van 2D-modus in 3D-modus. Zijn vrouw zag hoe Hans opging in een wolk van licht.

Smakelijk eten Violet en vrolijk Kerstfeest.

Hans' vrouw proefde van het saignant vlees en zette haar scherm in 3D-modus.

2

Tweede Kerstdag was net als de eerste een natte dag. Geen dag voor een locatieonderzoek, dacht Iljas Foss. Zijn schoenen, net nieuw gekocht, waren doorweekt.

'Wie is het?', vroeg Iljas aan een agent die op hem toe kwam gestapt.

'Geen idee. Hij heeft geen ID bij.', antwoordde de agent.

'Doodsoorzaak?', vroeg Iljas.

'Overgesneden polsen. Zelfmoord.', repliceerde de agent.

Iljas zuchtte. Een zelfdoding vergemakkelijkte wel het onderzoek maar de administratieve rompslomp was een pest. Hij had tot nu toe alleen moorden onderzocht. Hij wandelde over het grote plein door de plassen tot bij het levenloze lichaam dat tegen een lantaarnpaal leunde. Het was het lichaam van een jonge man, tussen 20 en 30 jaar oud. Hij was hype gekleed, maar de kleding was van goedkope makelij. Hij had halflang zwart haar. Zijn polsen lagen op zijn knieën en vertoonden duidelijke snijwonden. Zijn broek zat onder het bloed. De bestrating was proper doordat de regen het bloed had weggespoeld. Het gezicht was bleek en de ogen wijd opengesperd met donkere pupillen. Hij had opvallend dunne lippen.

'Met wat heeft hij zijn polsen overgesneden?', vroeg Iljas aan de agent die bij het lijk stond.

'Geen idee. We hebben niets gevonden. Misschien is het meegenomen door ongedierte of een zwerver?', giste de agent.

Iljas hurkte neer en bestudeerde het lichaam. Hoewel hij zeker wist dat technisch experts tijdens elk locatieonderzoek alles nauwkeurig in beeld brachten, nam hij enkele foto's.

'Vuil ongedierte!', lachte Iljas terwijl hij rechtstond. Hij gaf de agent een schouderklop en wandelde terug naar zijn wagen die langs de buitenkant van het grotendeels verkeersvrije plein geparkeerd stond. Hij probeerde zich tevergeefs in zijn kraag te schuilen voor de regen.

'Zo vroeg uit bed op je vrije dag, Mr. Foss.', riep een man onder een zwarte paraplu Iljas toe.

Iljas keek op en zag op zijn pad Güller-Gankema, staan. Hij genoot zoals altijd duidelijk van zijn eigen aanwezigheid. Hij was naar gewoonte piekfijn uitgedost, geheel volgens de smaak van zijn vrouw en oudere dochters van wiens onvoorwaardelijke belangstelling hij verzekerd was.

'Niet mijn keuze.', antwoordde Iljas.

'Die man heeft er inderdaad anders over beslist.', bevestigde Güller-Gankema. 'Midden op het Olympiaplein dan nog wel, het mooiste plein van onze dierbare stad. Ik denk dat de man een statement wilde maken, hier midden tussen de gebouwen van de centrale administratie.'

'Welk statement dan?', vroeg Iljas.

'Dat moet jij uitzoeken Mr. Foss. Dat is uw job, niet de mijne.'

Güller-Gankema lachte om zijn eigens pitse woorden. Iljas begreep niet wat er grappig aan was.

'Wil je dan een werkloos bestaan zoals de rest hier in de stad? Daar kan voor gezorgd worden. Ze zijn bijna zover om ook de job van onderzoeker te automatiseren en dan wordt je sowieso overbodig. Geen slecht vooruitzicht, toch. De maatschappij garandeert je onderdak en een leefloon, weliswaar minder dan wat je nu verdient, maar je mag thuis blijven en doen wat je wilt. Universe en Lilly U zorgen er voor dat je je dag comfortabel en zorgeloos doorkomt.'

'Nee, bedankt. Daarvoor ben ik niet in de stad komen wonen.', antwoordde Iljas geïrriteerd door de arrogantie van Güller-Gankema. 'Maak je niet ongerust. Je krijgt je statement.'

'Daar heb ik alle vertrouwen in, Mr. Foss. Maak het je niet te moeilijk. Bezorg me gewoon het verslag met formulier SE201 en authenticaties van

de experts natuurlijk. Neem de rest van de dag vrij. Tot morgen op de briefing.', concludeerde Güller-Gankema.

'Tot morgen op de briefing.', bevestigde Iljas. Honderd meter verder zag hij de lijkwagen het Olympiaplein oprijden. De technisch experts hadden hun werk gedaan en reden weg. De twee agenten stonden bij Güller-Gankema. Geen van de drie keken nog om naar het lijk dat snel in de lijkwagen werd gedragen. Geen vijf minuut daarna was het plein verlaten op Iljas na.

'Alles kan ongestoord verder draaien.', mompelde Iljas tegen zichzelf.

Iljas had tijdens zijn eerste jaren in dienst ondervonden dat de administratie niet hield van zelfmoordzaken. Ze zag er een vorm van kritiek in op de gevestigde orde in die de mensen comfort en zorgeloosheid garandeerde. Liever dan de orde in vraag te stellen verklaarde ze dat zelfdoding een toevallig individueel menselijk falen was, een gevolg van zwakte of krankzinnigheid. Zelfdoding verdiende daarom geen verder onderzoek. Het formulier SE201 diende om de persoon in kwestie uit de registers en de orde te schrappen. Zo hield de orde zich zuiver.

Met moordzaken had de administratie minder problemen zolang het er elke jaar minder waren. De gunstige evolutie in de moordstatistieken was een teken dat de orde op de juiste weg was. Roofmoorden, passionele moorden en moorden met voorbedachten rade waren stelselmatig gedaald. Het nulpunt werd vroeger meermaals aangekondigd maar bleek nog niet mogelijk en dit zou het ook nooit worden. Het bleef een oneindige leercurve, een proces van continue verbetering en optimalisering.

De grote bondgenoot van de administratie in haar taak om de ideale orde te bestendigen was de Terra-Swarm, de altijd groeiende zwerm van micro-elektronica: camera's, sensoren, detectoren, merkers en actuatoren met artificiële intelligentie. De zwerm deinde jaarlijks uit met meer dan 100 triljard stuks en vormde een heel eigen ecosysteem. Ze waren overal, in kleding, verpakkingen, gebouwen, voeding en als implantaat in het menselijk lichaam. De zwerm had zich in de loop van de decennia op een eerder chaotische wijze verspreid en een oneindige hoeveelheid

datastromen geactiveerd. Toch was er gaandeweg een digitale orde ontstaan waarin databronnen en -fluxen co-existerden. De mens stond intussen met één voet buiten deze orde die geen grenzen meer kende en zelfvoorzienend leek te worden.

Een hele kleine groep mensen, de stadsaristocratie, was er in geslaagd deze digitale orde, met de administratie als loopjongen, naar haar hand te zetten. Ze konden alle gedragingen en emoties van elke individuele inwoner tot in de kleinste details capteren en te analyseren. Het leverde de WhereABOUTs en de HowABOUTs, informatie waar iemand zich op een bepaald moment bevond en hoe die persoon zich op dat moment voelde. Ze werd beheerd door cWIN, het centraal Where-about Intelligence Network, en cHIN, het centraal How-about Intelligence Network.

Met steeds grotere precisie slaagden ze erin iemands toekomstige handelingen en emoties te voorspellen. Dat was de hoeksteen van de maatschappelijke orde.

Universe was de grote broer van cWIN en cHIN. Het was de interactieve virtuele leefwereld van de bevolking, die massaal door de automatisering tot werkloosheid, vrije tijd en verveling veroordeeld was. In Universe werden de mensen gecontroleerd geactiveerd onder het waakzame oog van cWIN en cHIN. Activering was bij voorkeur surfen op Universe via de persoonlijke Omphalos-console. Omphalos was het Grieks voor navelstreng en het woord was goed gekozen. De console was de verbinding tussen de orde en de mens waarlangs de mens gevoed en beïnvloed kon worden. Lilly U was de virtuele verpersoonlijking van de bemoederende orde. Universe en Lilly hielden de mensen van de straat en behoedde ze van ongecontroleerde dingen.

Het was Iljas' job bij moord te onderzoeken hoe de Terra-swarm in de toekomst gelijkaardige incidenten kon vermijden door afwijkend gedrag zoals stress en depressie te detecteren en te voorkomen.

Ilias nam plaats in zijn wagen en gaf zijn thuisadres op. De wagen gleed door de natte lege straten van de stad. Hij zou de rest van dag inderdaad verlof nemen.

3

In zijn appartement deed Iljas zijn natte schoenen, sokken en broek uit. Hij propte zijn schoenen vol keukenpapier en zette ze op de elektrische radiator in de kleine living in de hoop dat ze snel zouden drogen. Broek en sokken hing hij op een andere radiator in de badkamer. In onderbroek en op blote voeten slenterde hij naar de keuken waar hij een tas thee zette en een klein ontbijt klaarmaakte dat hij 's ochtends had moeten overslaan. Hij zette zich aan de kleine tafel in de living en nam zijn Omphalos-console.

Goede morgen Iljas.

Iljas doorstond de begroetingen van Lilly U. Hij ergerde zich dood aan haar. Ze zag er dan wel jong, gezond en aantrekkelijk uit maar voor Iljas bleef ze een animatie. Hij begreep niet dat mensen haar als een soort van moederkloek ondergingen, dag in dag uit. Hij beschouwde zijn medemensen als vissen in een ronde visbokaal: na elk rondje zwemmen is hun geheugen gewist en adsorberen ze dankbaar het nieuwe uitzicht. Lilly U was elke dag anders gekleed en veranderde regelmatig van kapsel. Vandaag was haar haar los. Iljas wist dat Universe bewust elke dag iets subtiel in het gelaat van Lilly U veranderde om de verwondering voor de mooie Aziatische jonge vrouw levendig te houden. Er werden jaarlijks Miss Lilly U verkiezingen gehouden die gespreid over maanden live op Univese werden uitgezonden. Het was de droom van elk jong meisje om ooit Miss Lilly U te worden.

Lilly U verdween uit beeld en Iljas surfte naar het telecomgedeelte in Universe.

'Contacteer Isaac Foss.', beval Iljas.

Even later verscheen het gezicht van een oudere man op het holografisch scherm.

'Dag Papa!', zei Iljas. 'Een dagje te laat maar toch nog een vrolijk kerstfeest!'

'Vrolijk kerstfeest jongen.', antwoordde Isaac. 'Ook van je moeder en van je zus. Ze zijn even op het bedrijf, maar komen straks wel weer binnen.'

Isaac stond even recht en reikte naar iets buiten beeld. Met een kreun ging hij terug zitten en roerde in de dampende tas koffie.

'Het lijkt daar koud bij jullie.'

'Klopt.', antwoordde Isaac. 'De stroomtoevoer is minimaal, net genoeg om het licht te laten branden. Het is bewolkt, er is geen wind en de stad zuigt alle stroom weg. De sukkels van het platteland blijven in de kou. We zijn tweede rang burgers geworden. We kunnen hier door de windmolens de bomen niet meer zien staan, maar staan wel de laatste in de rij om de stekker te mogen insteken. Die huisbatterijen doen het ook al niet meer. Je kan er zelfs geen water mee koken. Rommel.'

'Werkt de generator dan niet?'

'Niet nodig. Mama en je zus zijn buiten hout gaan halen.' Isaac neemt een slok lekker warme koffie en grijnst ongegeneerd.

'Papa, je moest je schamen! Lui varken.'

'Hoe gaat het me je? Hoe is het in de stad? Kan je wat aarden?'

Isaac veranderde handig van onderwerp. Hij keek zijn zoon fronsend aan. Iljas was twee jaar geleden van het platteland verhuisd naar de stad. Hij was de zoveelste migrant die het georganiseerde leven van de stad verkoos boven de zelfstandigheid op het platteland. Het had Isaac veel verdriet gedaan maar hij was toch blij dat Iljas had besloten voor een leven met job in de stad in tegenstelling tot de meeste andere plattelandsmigranten die zich tevreden stelden met een betaald nietsdoen. 'Gaat wel. Stroom genoeg en voetjes lekker warm op de radiator.', antwoordde Iljas met een grijns. 'Voor de rest kletsnat buiten. Ik heb net m'n nieuwe schoenen naar de vaantjes geholpen in de plassen. Leuke hebbedingen nochtans vol snuffjes. Ze corrigeren automatisch bij een

slechte loopbeweging door de zolen aan te passen en de hersenen te prikkelen. Je kan er achteraf ook data uithalen, kijk.'

Iljas toverde op de console een overzicht met kleurrijke diagrammen.

'Zie je?'. Enthousiast surfte hij door de diagrammen. 'Deze diagram toont de veranderende druk in de zolen. Hier zie je dat ik door de regen naar m'n auto liep, dan zit ik een tijdje stil in de auto en dan zie je me terug lopen en stilstaan. Hier sta ik bij een agent en ik wandel vervolgens tot bij het lijk.'

'Het lijk?', vroeg Isaac.

'Zelfdoding op Kerstdag.', antwoordde Iljas terwijl hij de diagrammen liet verdwijnen.

Isaac en Iljas keken elkaar aan. Iljas begreep dat zijn vader meer uitleg wilde. Isaac zat al op het puntje van zijn stoel. Zoals altijd zou hij straks onmiddellijk zijn conclusie van het onderzoek laten horen. Meestal sloeg de conclusie op niets maar één enkele keer had hij voor een doorbraak in het onderzoek kunnen zorgen. Daarmee rechtvaardigde Isaac dat Iljas bij elke telefoongesprek de feiten moest vertellen. Iljas wist dat het geen zin had om tegen te pruttelen. Bovendien vond hij het ook gewoon leuk.

'Vanochtend werd een jonge man dood gevonden op het Olympiaplein. Zijn beide polsen waren overgesneden. Hij moet er al een tijdje hebben gelegen. Hij was helemaal doorweekt door de regen en alle bloed was weggespoeld. Zijn identiteit was tijdens het locatieonderzoek nog niet gekend maar daar hoor ik zonder twijfel meer over morgen op de briefing.'

'Waarmee heeft hij zijn polsen overgesneden?'

'Dat weten we nog niet. Het vreemde is dat er geen snijwapen bij het lijk lag en ook niet in de onmiddellijke omgeving. De agenten dachten dat ongedierte het meegenomen heeft.'

'Ongedierte? Welk ongedierte raapt een snijwapen mee?'

'Ik weet het papa. Het klinkt een beetje vreemd.'

'Twijfel je?'

'Twijfelen waaraan?'

'Of het wel zelfdoding is?'

'Hoe bedoel je?'

'Je vind een lijk met overgesneden polsen maar geen mes. Laten we redelijkerwijs uitsluiten dat ongedierte het mes heeft meegenomen. Wel dan moet er iemand tijdens het snijden of na het snijden voor jullie aankomst bij het lijk op het Olympiaplein zijn geweest. Hij of zij heeft het mes gebruikt en meegenomen of hij of zij heeft het mes niet gebruikt maar wel meegenomen terwijl het slachtoffer aan het doodbloeden was.'

'Niet te snel papa. Het kan ook gewoon dat iemand is gepasseerd toen de man al dood was en het mes heeft zien liggen en meegenomen. Misschien vond hij dat het geen zin meer had om alarm te slaan.'

Iljas wist niet waarom hij tegen argumenteerde. Misschien wilde hij zijn vader ten allen prijze geen gelijk geven.

'Stel dat ongedierte het niet heeft meegenomen. Wie in de stad zit nu in hemelsnaam verlegen om een mes? Wie haalt het in zijn hoofd een bebloed mes mee te nemen om er zijn kerstmaal mee op te eten? Geloof je dat nu echt?'

'Ik weet het niet.'

'Je geeft me gelijk maar je wilt het nog niet toegeven!'

Iljas moest lachen. Net hierom vertelde hij zijn vader graag over zijn werk. Maar het klopte ook dat hij niet graag toegaf dat zijn vader gelijk had.

Op dat ogenblik kwam Iljas' moeder, Beate, achter Isaac staan. Ze boog zich voorover en gooit een handkus naar Iljas. Haar haar was nog nat van de regen.

'Weet hij het weer beter?', lachte ze.

'Wat moet hij anders doen? Hij zit de hele dag te niksen terwijl jullie buiten de boel doen draaien.'

'Ach. Het is al lang onze boel niet meer. De coöperatie doet alles. Ze bepalen wat we produceren en hoe. Ze slaan je om de oren met hun robots en drones die alles aansturen en in het oog houden. Wij zijn hier enkel nog voor de human touch.'

De human touch, het stokpaardje van zijn moeder. Ze was van natuur wantrouwig tegenover nieuwe ontwikkelingen. Ze had met lede ogen

aanzien hoe over decennia het beheer van het bedrijf uit hun handen was geglipt. Maar ze was niet aan de kant gaan staan. Ze zocht onophoudelijk naar de zwakheden in het systeem. Van haar had Iljas zijn eigenzinnigheid geërfd.

4

De volgende ochtend was Iljas al vroeg op kantoor. Het was buiten nog donker en hij had zijn bureaulamp aangezet. Het was het enige lichtpuntje in het verder lege landschapskantoor. Hij had een tas thee in de hand en nipte van het hete water. Zijn voeten lagen naast elkaar op het bureaublad. De schoenen waren droog maar het leer vertoonde in de zone boven de zool een witte schijn van verdampt regenwater..

Iljas nam de Omphelos-console uit de binnenzak van zijn jas en zette hem op zijn schoot. De console activeerde. Geen Lilly U. Het voordeel van het kantoor. Hier schakelde de console automatisch op professioneel gebruik. Iljas stelde vast dat Güller-Gankema de briefing rond de zelfdoding al heel vroeg in de ochtend had gepland, binnen een half uur. Dan zou het kantoor nog altijd leeg zijn. Het was niet de gewoonte van Güller-Gankema om zo vroeg op kantoor te komen, laat staan een briefing te plannen. Hij kwam meestal als laatste op de werkvloer en hield ervan om de eerste uren van de dag te werken rond zijn carrière. Hoe sneller hij je op een dag aansprak hoe belangrijker je was voor zijn carrièreplanning op die dag. Sommige mensen sprak hij elke dag vroeg aan. Het waren zijn oversten en indirecte collega's gelijk in rang. Je hoorde hem dan hartelijk lachen als een 'copain' of hij sloot discreet de deur van de ruimte waar hij zich afzonderde. Op een normale dag sprak hij niet met Iljas wat Iljas niet erg vond.

Iljas dacht na wat hij zou zeggen op de briefing. Hij had de informatie nog niet die Güller-Gankema had gevraagd. Iljas opende een blanco kopie op van het formulier SE201. Het bestond uit drie delen. In het eerste deel moest de leider van het onderzoek, Iljas dit geval, de volledige gegevens van de persoon invullen. Andere verplichte delen waren bedoeld voor de technisch experts, de systeemanalist en de psycholoog. Een niet-verplicht

deel gaf de mogelijkheid om wat meer achtergrond over de persoon te geven uit gesprekken met familieleden en kennissen van de persoon. Tenslotte was er een veld voor de conclusie van het onderzoek en een veld waarin Güller-Gankema zijn akkoord kon geven. Iljas vond dat het formulier de persoon in kwestie reduceerde tot een anomalie die door een administratieve formaliteit uit het systeem kon geschrapt worden. Er ontbrak elke vorm van human touch.

Het grote licht in het landschapskantoor ging aan. Iljas hoorde achter zich de lach van Güller-Gankema.

'Dank je! Nieuwe collectie. Vind je hem mooi?', vroeg hij zelfvoldaan.

Iljas haalde zijn voeten van het bureaublad en zag zijn afdelingshoofd samen met Mevr. Sa Carneiro, de psychologe. Ze gingen de vergaderruimte binnen en sloten de deur achter zich. Ze besteden geen aandacht aan Iljas. Nog tien minuten en de briefing zou starten. Iljas dacht na wat hij zou zeggen maar kon niets bedenken. Eigenlijk wist hij ook nog niets. De identiteit van de persoon bleek nog niet gekend en de resultaten van het locatieonderzoek waren nog niet beschikbaar. Hij besloot de briefing af te wachten en te luisteren naar wat de systeemanalist op basis van de backgroundcheck zou weten te vertellen.

'Dag Iljas.', zei een stem naast hem. Het was Igor Privat, systeemanalist, meer dan twee meter groot.

'Goedemorgen Igor. Ben je hier ook voor de briefing?'

'Yep.'

'Leuk nog eens samen te werken. Tot nu toe waren we altijd al succesvol.', glimlachte Iljas.

Igor en Iljas hadden het laatste jaar regelmatig samengewerkt. Ze konden goed met elkaar opschieten. Niet alleen omdat ze allebei een vrij nuchtere kijk op de dingen hadden, maar ook omdat ze niets van elkaar te vrezen hadden. Tenslotte deelden ze de mening dat Güller-Gankema een omhooggevallen strever was.

'En wat heb je al kunnen uitvogelen?', vroeg Iljas.

'Niets eigenlijk.', antwoordde Igor. 'De baas vroeg me nog even te wachten met de analyse. Ik moest jouw conclusie afwachten.'

Iljas keek verbaasd op. Hoe kon Igor zijn conclusie afwachten om de analyse te doen? Het moest omgekeerd. Igor moest uit het systeem alle data over het doen en laten van de man halen. Dit waren niet alleen whereabouts en how-about's maar bijvoorbeeld ook betaalgegevens en medische gegevens. Op basis daarvan moest Igor een profiel van de man opmaken dat de zelfdoding kon verklaren.

'Vreemd.', zei Iljas.

'Niet bij nadenken.', knipoogde Igor vanuit de hoogte. 'Güller-Gankema's wegen zijn ondoorgroendelijk in al zijn domheid.'

Iljas lachte.

'Heren, tijd voor de briefing.', riep Güller-Gankema door het landschapskantoor.

Iljas en Igor wandelden richting de ruimte waar de briefing door zou gaan, maar stopten even voor een koffie waar ze Mevr. Sa Carneiro tegen het lijf liepen. Het was een elegante dame met donker haar en donkere ogen, ietwat stuurs en niet echt groot. Ze was een kop kleiner dan Iljas en zeker twee koppen kleiner dan Igor.

'Dag Igor. Dag Iljas.', zei ze vriendelijk. 'Leuke kerstdagen gehad?'

'Zeker.', antwoordde Igor.

'En jij, Iljas?'

'Ik ook.', bevestigde Iljas.

'Je familie niet gemist? Ik hoorde van de baas dat je in de stad gebleven bent.'

'Gaat wel.', antwoordde Iljas kort. 'We hebben contact gehad.'

'Ja, als je dat contact kan noemen. Spreken via de console is toch niet hetzelfde als elkaar kunnen voelen en raken, niet? Hoe ga je daarmee om? Als je er ooit iets over kwijt wilt, aarzel niet me aan te spreken.', vulde de psychologe aan terwijl ze haar hand op zijn rechteronderarm legde. Even keek ze hem in de ogen aan. Iljas kreeg koude rillingen. Mevr. Sa Carneiro was een hele aangename dame, maar een kruisverhoor van een

psychologe stond hem niet aan. Tenslotte trok ze haar hand terug en wandelde ze rustig naar de ruimte voor de briefing.

'Ho man.', lachte Igor. 'Het lijkt alsof je een beschermengel hebt.'

'Creepy!', antwoordde Iljas

'Heren!', riep Güller-Gankema harder dan daarnet. 'Ik heb niet de hele dag!'

Igor en Iljas namen hun warme drank en sloten aan bij de briefing. Güller-Gankema zat aan de kop van de tafel met Mevr. Sa Carneiro aan zijn rechterhand.

'Laten we eindelijk starten. Iljas, jij hebt het woord.'

Iljas keek de anderen stomverbaasd aan. Wat moest hij zeggen?

'Euh...'

'Ga je gang, Iljas.', drong Güller-Gankema aan.

'Veel kan ik nog niet zeggen.', herpakte Iljas zich. 'De identiteit lijkt nog niet bekend en de resultaten van het locatieonderzoek zijn niet beschikbaar. Er is op uw vraag nog geen systeemanalyse gebeurd.'

Güller-Gankema trok een sarcastisch gezicht. Hij spreidde zijn armen breed en legde zijn vlakke handen op de tafel.

'Zie je hoe dat gaat, mevrouw? Je stelt ze een eenvoudig vraag en je krijgt een nietszeggend antwoord. En dan denken ze toch nog dat ze je de poten van onder je stoel kunnen zagen.'

De ruimte hulde zich in stilte toen Güller-Gankema uitgesproken was. Hij genoot met volle teugen.

'Ik zal jullie dan maar inlichten. De man luisterde naar de naam Yari Slaghter, 23 jaar oud. Hij is een migrant die vermoedelijk enkele maanden geleden in de stad aankwam. Hij staat in het systeem bekend als een uitzonderlijk getalenteerd gamer en heeft in Universe al een hele reputatie opgebouwd. De laatste paar maanden heeft hij zo een klein fortuin vergaard waar u en ik jaloers op kunnen zijn. Hij is een all-rounder maar in het bijzonder onklopbaar in Hunt, een spel waarin de spelers jager en prooi met elkaar spelen. Er zijn geruchten op Universe dat hij een hacker is en zijn reputatie dus niet helemaal eerlijk heeft opgebouwd. Dat

opportunisme zien we ook in zijn pogingen om contact te krijgen met mensen hogere kringen.'

Güller-Gankema zweeg en keek Iljas vragend aan.

'En heeft hij een adres?', vroeg Iljas.

'Neen, geen eigen adres. Uit zijn where-about's blijkt dat hij op verschillende plaatsen verbleef, vooral in gameclubs. Het is ook niet het type dat een regelmatig bed nodig had. Ze spelen vaak dagen en nachten lang om hun tegenstanders uit te putten.'

Iljas kreeg de indruk dat Güller-Gankema al over alle noodzakelijke gegevens beschikte die Igor normaal had moeten opzoeken. Deze leek dat zelf niet erg te vinden en luisterde geïnteresseerd.

'En zijn er medische gegevens?', vroeg Iljas.

'Die zijn er zeker, beste Iljas. De laatste dagen vertoonde hij hoge stress. Hij sliep helemaal niet meer en at nog amper. De laatste dagen bleek hij minder succesvol in zijn games. In Hunt games veranderde hij van jager in prooi en smolt zijn fortuin als sneeuw voor de zon. Een week daarvoor viel zijn contact met zijn familie op het platteland helemaal stil. Een duidelijk geval lijkt me. Niet?'

Güller-Gankema kijkt Mevr. Sa Carneiro aan, maar deze reageert niet.

'Wat denk jij Iljas?'

Iljas ontweek Güller-Gankema's blik en keek Igor aan. Deze reageerde niet.

'En het snijwapen?', vroeg hij tenslotte.

Güller-Gankema keek Iljas teleurgesteld aan.

'Dat is niet relevant want het motief is duidelijk. Het locatieonderzoek heeft aangewezen dat er veel ongedierte rondloopt. Vermoedelijk heeft een hond of zo iets het meegenomen. Laten we het onderzoek nu proper afronden. Onze groep heeft dit jaar een onberispelijk parcours afgelegd met snelle doorbraken en zonder open einden. Laten we het jaar dan ook onberispelijk afsluiten. Morgenavond verwacht ik het SE201 ter ondertekening.'

Ilias had de boodschap begrepen. Güller-Gankema's carrière had een duwtje in de rug nodig en hij moest daar voor zorgen.

5

De briefing had op en al 10 minuten geduurd. Güller-Gankema had onmiddellijk het landschapskantoor verlaten om op de hoogste verdieping aan zijn carrière te werken. Iljas, Igor en Mevr. Sa Carneiro stopten uit gewoonte terug bij de koffiehoeke.

'Vandaag ben ik niet beschikbaar, Iljas. Morgen om één uur in de namiddag past dat voor u?', vroeg Mevr. Sa Carneiro.

'Ja.', antwoordde Iljas kort.

De psychologe zette beheerst haar lege tas weg en maakte aanstalten om te vertrekken.

'Tot morgen? Dag Igor.'

Igor en Iljas zagen hoe ze gehaast richting uitgang liep.

'Zie maar dat ze u niet binnenste buiten draait.', grapte Igor. 'Wat moet je daar anders doen morgen? De zaak lijkt helemaal uitgeklaard. De grote Güller-Gankema heeft het opgelost. Ach, maakt mij niet uit. Ik maak straks wel enkele notities in de SE201, dan zijn we daar al klaar mee.'

'Dank je. Dan moet ik de technische expert nog te pakken krijgen. Wat betreft Sa Carneiro, jij kunt misschien mee gaan? Ik denk dat jij het beter kan gebruiken dan ik. Lijdt elke systeemanalyst niet een beetje aan een of andere psychose?'

'Zou kunnen kloppen, maar daar is geen onkruid tegen gewassen. Zelfs niet Sa Carneiro. Tot straks misschien.'

Igor nam zijn derde tas koffie van de nog jonge ochtend en slofte naar zijn werkplek. Iljas nam zijn derde tas thee en bleef nog even aan de koffiehoeke staan. Hij zag dat de hoeke van het landschapskantoor waar meestal de technisch experts samenklitten nog leeg was. Hij dacht terug aan de uitleg van Güller-Gankema en besloot in het systeem te kijken of

er al niet wat meer informatie beschikbaar was. Hij zette zich routinematig terug aan het bureau, legde zijn voeten op het bureaublad en nam de console op zijn schoot. In het systeem was intussen informatie over Yari gepubliceerd. Het kwam in grote lijnen overeen met de informatie van de briefing. Het locatieonderzoek ontbrak nog steeds.

'Slaghter.', mompelde Iljas. 'Niet zo'n frequente naam.'

Op het scherm verscheen een lijst met namen, geboortedatums en adressen in de stad. Er kwam geen enkele Yari in voor met uitzondering van een man van 93 jaar, getrouwd met Ivy Back en vader van 2 kinderen, een zoon en een dochter. Iljas verliet het stadsregister en opende het universeel register. Hij gaf in de zoekfunctie de naam Yari Slaghter op. Opnieuw kwam enkel de 93-jarige Yari Slaghter, getrouwd met Ivy Back, voor. Ook de naam met een 'J' in plaats van 'Y' leverde niets op.

'Yari? Waar ben je?'

Iljas zocht andere variaties van de naam en kwam uiteindelijk bij 'Jaropolk' en 'Jaromir' waarvoor Jari een frequente afkorting is. Via de zoekfunctie vond hij ene Jaropolk Slaghter, 23 jaar oud.

'Hebbes.'

Iljas herkende op de foto onmiddellijk het gezicht van de man op het Olympiaplein. Dezelfde donkere ogen en dunne lippen. Het adres wees op een woonplaats op het platteland, niet zo ver van de stad maar slecht bereikbaar per openbaar vervoer.

'Hoe kende Güller-Gankema de naam van de man?', vroeg hij zich af.

Hij zocht tevergeefs het locatieonderzoek. In het systeem stond een korte nota dat het locatieonderzoek wel had plaatsgevonden en dat er een korte debriefing was geweest met Güller-Gankema. Dit paste helemaal in het beeld van de strever, vooral bezig om zijn statistieken van snelle en pragmatische arm der wet op te poetsen en minder met de formele kant van de zaak.

'Ongedierte.', dacht Iljas. 'Waarom niet?'

De laatste maanden werd regelmatig bericht over een toename van ongedierte. Het begon met een rattenplaag in het oude shoppingcenter 'U-

Palace' in het meest westelijk deel van de stad. Dit deel lag op de grens van het overstromingsgebied tussen de stad en de rivier. Het shoppingscenter was lang geleden het trotse symbool van de welvaart en een populaire plek buiten de stad. Het werd enkele decennia later opgeslokt door de snel uitdijende stad en kort daarna samen met de nieuwe wijken met de voeten in het water gezet door het stijgende waterpeil in de rivier waaraan de stad haar ontstaan dankte. Na veel publieke protesten en eindeloze debatten had de stad beslist om dit district enigszins te redden, met dien verstande dat het water in het droge seizoen horizontaal werd teruggedrongen tot de rivier en verticaal tot net onder het aardoppervlak. Nu stond het district te verkommeren en werd het bevolkt met lustelozen en pas gemigreerde fortuinjagers van het platteland. U-Palace zelf was verlaten, op enkele krakers na. De kelderverdiepingen stonden onder water en werden gebruikt als visvijvers. Iljas opende cWIN, het centraal Where-about Intelligence Network. Eigenlijk was dit de speeltuin van Igor, maar Iljas had geen zin om hem nog bij het onderzoek te halen. Hij gaf de naam van Jaropolk Slaghter in en de tijdsperiode van twee dagen voor Kerstmis tot en met de dag na Kerstmis. Onmiddellijk kreeg hij de resultaten. In de twee dagen voor zijn dood verbleef Yari op verschillende plaatsen in de stad. Hij verplaatste zich dag en nacht wat er op wees dat hij niet veel sliep.

'Een rusteloze ziel.', concludeerde Iljas.

Het patroon van zijn whereabouts op Kerstdag zag er niet anders uit dan de dagen ervoor. Hij passeerde langs het Olympiaplein op het traject van de ene gameclub naar de andere. Alleen zou het op Kerstavond een fatale passage worden.

'Hoge performantie noemen ze dat.', zuchtte Iljas.

cWIN gaf voor Kerstavond een RAIFI of route average interruption frequency index van 0.24 aan. Dit betekende dat het traject van Yari door het netwerk wel in kaart werd gebracht maar dat er frequent contactverlies was tussen Yari en het netwerk. Als oorzaak stond opgegeven dat de sensoren regelmatig gestoord werden door insijpelend vocht, vermoedelijk

door de intense regen van die avond. Het was een oud zeer van de swarm, maar er werd niets aan gedaan. De swarm was met al zijn deffecten voldoende fit for purpose. Iljas zocht op of er actieve camera's waren rond het Olympiaplein. Veel camera's waren in onbruik geraakt maar hij vermoedde terecht dat de camera's rond het Olympiaplein actief waren gezien het belang van de plek in de stad.

Iljas zocht naar de beelden van Kerstavond. Aangezien het tijdstip van de dood van Yari niet exact gekend was startte hij de beelden rond het tijdstip van zonsondergang. Het plein lag er verlaten bij wat niet vreemd was voor Kerstavond. De beeldkwaliteit was niet heel goed en viel af en toe uit. Het beeld bleef het eerste paar uren op een paar toevallige voorbijgangers na hetzelfde. Plots kwam Yari in beeld. Hij betrad het plein langs de noordelijke kant. Hij leek rustig en hield halt midden op het plein bij de lichtpaal waar hij later dood werd teruggevonden. Hij bleef er een tiental minuten staan. Zijn rust verdween geleidelijk en hij begon te ijsberen. Iljas hield zijn adem in. Het beeld viel uit.

'Verdorie.', vloekte hij.

Hij zette zijn voeten op de grond, ging op de punt van zijn stoel zitten en zette de console op het bureaublad. Tegelijk verscheen het beeld terug. Yari stond onwennig rond te kijken. Hij leek op iemand te wachten die niet kwam. Tenslotte wandelde hij terug naar waar hij vandaan kwam en verdween uit het zicht van de camera's. Het plein bleef een tijdje leeg tot het beeld terug verdween gedurende een vijftal minuten.

Iljas stopte het donkere beeld en ging om een nieuwe warme tas thee. Op zijn weg naar de koffiehoeke zag hij dat het landschapskantoor tot leven was gekomen. De hoek van de technische experts was nog altijd leeg. Hij vulde zijn beker met heet water en wandelde terug naar zijn plaats. Hij zette de tas naast de console en liet het beeld doorlopen. Het beeld was nog steeds zwart gedurende enkele minuten tot het plein terug verscheen.

'Hoe...!', mompelde Iljas.

Op het beeld zag hij Yari tegen de lichtpaal zitten zoals ze hem gevonden hadden, met zijn polsen op zijn knieën. Iljas zette het beeld enkele

minuten terug en bekeek ze opnieuw en opnieuw. Hij vergrootte het beeld. Hij zag de snijwonden op de polsen. Er stroomde nog bloed uit dat zich tussen Yari's benen vermengde met het regenwater. Iljas bedacht zich dat Yari mogelijk nog leefde. Hij zoomde nog verder in tot hij enkel nog Yari van hoofd tot knieën in beeld had. Hij probeerde te zien hoe het bloed uit de wonden vloeiende. Hij veronderstelde dat als ze nog vers waren het bloed er met grotere druk uit zou vloeien. Het beeld was echter niet scherp genoeg. Iljas herinnerde zich dat hij op de plek enkele foto's had genomen van Yari. Hij vergeleek ze met de camera beelden. De positie van Yari op beide beelden leek identiek. Hij vergeleek de wondbreedte op beide beelden en besloot dat de wonden goed overeenkwamen. Hij was geen geneesheer maar vermoedde toch dat dit erop wees dat de grootste druk uit het lichaam was verdwenen en dat Yari dus al even aan het bloeden was. Hij bekeek de wonden in close-up. Ze waren duidelijk niet met een chirurgisch mes maar eerder met een getand mes gemaakt want ze waren redelijk grof. De wonde aan de linkse pols begon aan de buitenkant van het radiusbeen en stopte halfweg voorbij het midden van de pols en de buitenkant van het ulnabeen, waar de wonde geleidelijk minder diep en smaller werd. De wonde aan de andere pols was bijna identiek. Iljas keek terug op de camerabeelden op zoek naar het mes, maar dit was nergens te bespeuren. Omdat hij vermoedde dat Yari op de beelden al een tijdje aan het bloeden was, was er tijd genoeg voor ongedierte om aangetrokken te worden door het bloed, het lichaam te besnuffelen, het bebloede mes op te rapen en te verdwijnen.

'Niet onmogelijk, maar weinig aannemelijk.', dacht Iljas.

'Overijverig?', zei een stem achter Iljas.

Iljas schoot recht en keek in het gezicht van Igor. Hij sloeg een zucht van opluchting.

'De beelden van Yari?', vroeg Igor.

Iljas knikte en ging terug zitten.

'Interessant. Kijk eens naar de snijwonden.'

Iljas keek naar de wonden.

'Valt er je niets op?'

'Een getand mes?', vroeg hij.

'Neen, de snijrichting. Normaal verwacht je op elke pols een snijwonde van buiten naar binnen. Maar hier is de wonde op de rechterpols van binnen naar buiten.'

Iljas keek verbaasd naar de foto.

'Wat betekent dat?'

'Ik stel maar vast.', antwoordde Igor. 'Maak er maar van wat je wilt. Voor Güller-Gankema doet het er niet toe. Die wil zijn jaar mooi eindigen en dus geen onverwachte wendingen. Houd je maar een beetje in.'

Igor wandelde terug naar zijn werkplaats. Iljas krabde zich in het haar. Wat moest hij hiermee? Hij vroeg zich af of het wel zo'n goed idee was geweest om in cWIN te neuzen. Misschien was hij wat overijverig. Kon hij Igor vertrouwen? Hij besloot om Güller-Gankema zelf te melden dat hij de beelden had bekeken. Hij voegde er in zijn bericht aan toe dat er enkele ongerijmdheden waren maar dat hij deze snel zou onderzoeken en dat ze vermoedelijk zonder gevolg zouden blijven.

6

Hans De Clercq sloot de deur van het appartement en hing zijn natte jas aan de kapstok. Hij stapte de keuken in, duwde op de lichtknop en opende de ijskast. Hij dronk gulzig van de melkfles. De ijskoude melk stroomde uit zijn mondhoeken en over zijn kin. Hij nam een wafel uit de kast en schrokte hem naar binnen. Hij sloot de kast, aarzelde, opende ze terug en nam nog twee wafels. Die wrat hij even gulzig op. Hij deed het licht uit en liet zich Twee stappen verder in zijn zetel zakken. Zijn vrouw zat in de tweelingszetel en staarde hem kort aan met haar uitdrukkingloos gezicht. Ze had haar kamerjas aan, haar favoriete kledingstuk. Hans nam zijn Omphalos-console.

Goede middagHans.

Het was de vertrouwde stem van Lilly U.

Life is love
Love yourself
In the Universe.

De ultieme kreet van Universe, verscheen op Hans' holografisch scherm. De wallpaper maakte plaats voor Lilly U die Hans met haar blauwe ogen aankeek. Ze droeg haar lange zwarte haar vandaag los.

Alles naar wens Hans?

Hans keek apatisch naar Violet en vervolgens naar de kinderen. De glazige blik was een automatisme geworden. Hans zette de 3-D modus aan en het holografisch scherm sloot zich rond hem. Hij stond op een houten steiger die tot ver in een helderblauw meer reikte. Rond het meer lagen groene heuvels in het avondlicht. De leegte was tastbaar.

Hans wandelde tot het einde van de steiger in het midden van het meer. Hij stak zijn hand uit en voor hem verscheen een groot gebogen holografisch scherm als in een cockpit. Lilly U verscheen naast hem op de steiger.

Waar wil je heen Hans?

Hans schoof met zijn favoriete werelden als in een schuifpuzzel en schikte ze volgens een ander patroon. Het was een dagelijks ritueel zonder doel. Hij twijfelde en wist geen raad met kiezen.

Wandel je mee door de stad?

Hij liet zich gewillige door Lilly U bij de hand nemen en daalde af in een virtuele stad. Daar liet Lilly U hem achter.

Tot later.

Hans wandelde op een grote boulevard maar stoorde zich al snel aan de straat racers die een bijzondere appetijt hadden voor de zwakke weggebruiker die hen extra punten en loon opleverden. Hans sloeg een steegje in. Hij verborg zijn gezicht in de schaduw van de hoge kraag van zijn jas. In de straat liepen nog een aantal eenzaten. Af en toe opende iemand een deur en kon Hans binnen kijken in een van de vele clubs. Ze spuwden een lawine van lichtreclame naar buiten. Hans hoorde het geroep en gelach van uitgelaten mensen. Hij kwam vaak in deze straat. Vroeger hield hij de pas in bij elke deur, twijfelend of hij zou binnengaan. De

uitgelaten sfeer trok hem aan. Hij wou ook uitgelaten zijn, lachen en roepen. Hij wou een van hen zijn, een van die andere mensen achter hun console waarvan hij niet eens wist wie ze waren. Maar elke keer leken zijn benen te verflauwen. Hij kroop achteruit tegen de donkere gevels en luisterde naar de stemmen. Hij luisterde net zolang tot hij dacht dat het gepraat en het gelach hem betrof. Hij voelde zich bekeken en uitgelachen. Hij voelde hoe de woede zijn borstkas samenknep en wandelde weg. Tegenwoordig wandelde hij door en stopte niet meer. Maar het verlangen om binnen te gaan en te assimileren bleef. Op het einde van de lange straat op een rustig pleintje zette hij zich op een bank. Het was zijn eigen bank die niemand on zien. Hij had ze hier gezet om op zijn cockpit te kijken. Hans opende de cockpit en schoof met de stukken van de schuifpuzzel.

Je hebt de kans om bij te verdienen Hans.

Lilly U moedigde hem regelmatig aan om te gamen om wat bij te verdienen. Voor Hans hoefde dit niet. Zijn minieme leefloon was voldoende om te overleven. Hij was trouwens geen goed gamer en hij riskeerde waarschijnlijk meer geld te verliezen dan bij te verdienen. Ze zeiden dan wel dat niemand onder het leefloon kon zakken, maar dat vertrouwde hij niet. Na eindelijk geschuif koos Hans voor Historic Universe. De oude tijd gaf hem de natuurlijke structuur waarnaar hij verlangde. Alles gebeurde er volgens het ritme van dag en nacht, water en vuur, warm en koud, buiten en binnen, doen en slapen.

Je interesse in geschiedenis siert je Hans, maar denk ook aan mij. Ik wacht op je.

Hans liet al snel Historic Universe achter zich en zat terug op de bank op het pleintje. Lilly U zat naast hem, net als een dag eerder.

Hans, wil jij me even vasthouden?

Hans knikte verlegen. Hij legde aarzelend een arm over haar frele schouders.

Tegen u kan ik praten, Hans. Jij luistert en begrijpt me. Ik kijk elke dag uit naar ons gesprekje hier op de bank.

Hans zweeg. Zijn tong plakte tegen zijn verhemelte.

Wat je gisteren voor me hebt gedaan is heel belangrijk voor mij. Dank u, Hans.

‘Geeft niet.’, stamelde Hans. ‘Ik deed het voor jou.’

Lilly U legde haar hoofd in zijn nek en haar hand op zijn borstkas. Hij probeerde zo stil mogelijk te ademen. Hans wist het nu zeker. Ze waren voor elkaar gemaakt.

7

'Ongedierte.'

Ilias zag vanuit zijn wagen de twee torens van U-Palace boven de lage bebouwing uitsteken. In zijn verbeelding zag hij de ratten, honden en katten door de straten kruipen. Achter het oude shoppingcenter lag de oorzaak van de plaag, het overstromingsgebied dat op dit moment van het jaar op zijn hoogste peil stond. Hij reed over de stadsring dwars door de stad in een grote bocht richting de rivier. Achter de rivier lag het platteland waar hij het gezin Slaghter zou opzoeken.

Hij was 's ochtends vroeg vertrokken zonder iemand in te lichten, ook Igor niet. Hoewel hij wist dat Güller-Gankema deze trip zou verbieden, deed hij het toch omdat hij vond dat Yari en zijn familie er recht op hadden. Het formulier SE201 gaf hem er ook de mogelijkheid voor. Het was tenslotte aan hem als leider van het onderzoek om te beslissen welke onderzoeksdaden nodig waren. Eigenlijk had hij ook wel zin om naar het platteland te gaan. Hij verwachtte niet echt iets nieuws te ontdekken en had zich intussen neergelegd bij de conclusie van Güller-Gankema.

Ilias' voeten lagen op het dashboard van de wagen en hij lag ontspannen met de handen in zijn nek. Hij genoot van Love Supreme van John Coltrane. Hij was de hedendaagse muziek moe omdat die niet meer verder kwam dan het oneindig hersamplen van bestaande beats en melodieën. Hij was naar oude jazz beginnen luisteren dank zij zijn vader die stukjes liet horen tijdens hun lange telefoongesprekken tussen stad en platteland. Love Supreme was een van zijn favoriete stukken. Hij vond de muziek best complex maar ze raakte toch een gevoelige snaar. Het was heerlijke muziek om achteruit te leunen in de wagen. Het was in totaal twee uur